

Сливенъ (или да се завърнатъ тамъ отъ пжтя), а четвърти — да се оттеглятъ въ Балкана и, откакъ обезпечатъ семействата си, да повдигнатъ възстание противъ турцитѣ. Всѣка партия имала своитѣ апостоли и всѣка теглѣла народа на своя страна. Целитѣ ясно опредѣляли състава на последователитѣ. Търговци и занаятчии търсѣли прибѣжище, гдето би могли да намѣрятъ гражданска свобода и възможность за труда си. Гръцката класа клонѣла къмъ оставане и дружба съ турцитѣ, отъ които се отличавала само по име, не и по дѣла. Трети се запжтвали за Ромъния, гдето очаквали изгоди отъ поробването на собственитѣ си съграждани по чифлицитѣ. А четвъртата партия — тая на Мамарчова — желаяла добруване въ отечеството, но „подъ родно, свободно управление“. За нея, и като улучва живеца на подбудитѣ й, Селимински казва справедливо: „Мисълъта за родината обхваща понѣкога човѣка толкова здраво, щото той става необузданъ, маниакъ, и по инстинктивна склонность търси да я осжществи и нищо не го възпира. Той може да извърши велики подвизи, невѣроятни дори. Членоветѣ на тази партия, най-малобройна, сега нѣмаха други последователи, освенъ ония, които въ подобни случаи, ако не успѣятъ, не губятъ много нѣщо; и обратно, ако сполучатъ, печелятъ най-голѣмата човѣшка слава“.

Би могло да се помисли, при такава изповѣдь на Селимински, че тъкмо той е билъ най-добре въ състояние да разбере Мамарчова и да се споразумѣе съ него. И двамата сж обжегнати отъ сжщия патриотиченъ огънь; и двамата сж готови на всички жертви за благо на родината. Но, въпрѣки това, две разни школи на мисълъта и два различни характера ги дѣлятъ въ практическитѣ изводи отъ идеята за извоюване на свободата. Срѣдства и методи на борбата зависятъ отъ две коренно противоположи гледища. Единиятъ е импулсивенъ авантюристъ, който търси риска и не пробира пжтищата; другиятъ е резоньоръ, за когото важи преди всичко моралната подготовка и отговорността за последицитѣ. И тѣ ще се сблъскатъ при голѣмия въпросъ, при което не само че ще отрекатъ взаимно тактиката си, но ще се подозиратъ и въ интимнитѣ си чисти подбуди.

Народното братство, основано отъ Селимински, не престанало да работи и следъ печалния обратъ въ събитията.